

— Бея, — продума то и пакъ продължаваше да гледа въ стената.

Това име ми се понрави.

— Каж ми, Бея, гладна ли си?

— Азъ имамъ малко хлѣбъ, — продума детето и извади отъ джоба си едно черно сухо коматче.

— Слушай, Бея, азъ ще ти дамъ отъ моя хлѣбъ, и двама съ тебе ще ядемъ. Ти обичашъ ли чай?

— Не зная, какво е това чай, — каза тихо то.

Налѣхъ едно канче чай и намазахъ на хлѣба мармаладъ.

— Е, кажи ми сега, Бея, кжде бѣше тръгнала днесъ?

— Отивахъ да търся мама.

— Какъ така, да търсишъ мама. Че тя не е ли у васъ?

— Не.

— Че кжде е била?

— Като почина татко, мама ме заведе на друго село и ме остави при чужди хора. Хариза ме. Тамъ ми бѣше много мжно. Цѣль день плачехъ за нея. Това дотегна и на хората тамъ. Единъ день азъ видѣхъ единъ каруцаръ отъ нашето село. Безъ да му се обадя, тръгнахъ следъ каруцата. Страхъ ме бѣше да не забъркамъ пжтя, та бѣгахъ следъ каруцата. Не смѣяхъ да извикамъ, да не би каруцарътъ да ме върне. Уморихъ се много, но нали отивамъ при мама? Стигнахме въ село по обѣдъ. Азъ лесно намѣрихъ нашата кжща, защото е на края на селото. Влѣзохъ вжтре, но, намѣсто да ме посрещне мама, излѣзе стринка ми. Щомъ ме видѣ, тя се намръщи.

— Защо идешъ? — бѣ първата ѝ дума

— Защото ми е мжно. Где е мама? — попитахъ азъ.

— Майка ти ли? Майка ти отдавна я нѣма. Тя се ожени и отиде въ село Войвода. Ами ти какво ще правишъ? Чичо ти работи въ града на гарата. Оставилъ ми е четири деца. Азъ не мога тѣхъ да